

στήρια τῶν Δομινικανῶν. Ἡ τερατώδης αὕτη θεότης παριστάνεται καταπίνουσα θύμα ἀνθρώπινον, τὸ ὁποῖον βλέπεται κατατεθραυσμένον καὶ ἀγωνιῶν εἰς τὰς φοκικόδεις σιαγόνας τῆς. Τὸν πρωτότυπον ὄφιν τοῦ εἰδώλου τούτου, τὸν Βόαν Κεγχρίνην τῶν φυσικοιστορικῶν, ὀνομάζουσιν οἱ Μεξικανοὶ Τεμακουίλκαχουίλιαν. Καλεῖται δ' οὕτω ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· διότι Τεμακουίλκαχουίλιας σημαίνει τὸ μάχεσθαι με πέντε ἀνθρώπους. Ὄποταν ἐφορμήσῃ κατὰ τινος, περιτυλίσσεται εἰς τὸν τράχηλον καὶ πνίγει αὐτόν, ἐκτὸς ἂν διαβράγῃ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἰδίων του ἀγῶνων. Κάποτε ἀποφεύγει τὸν θάνατον ὁ προσβαλλόμενος, ἀντιθέτων εἰς τὴν σύσφιγξιν αὐτοῦ δένδρον ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, ὥστε, φανταζόμενος ὁ ὄφιν ὅτι συμπιέζει τὸν ἀνθρωπον, σπαράσσεται ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πράξεως, καὶ οὕτως ἀποθνήσκει.

«Μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὺν γενέσθω.»

Εἰς τὰ ἐπουράνια στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς, βλέπω τὸν μακάριον καὶ μόνον Δυνάστην, τὸν δημιουργὸν καὶ συντηρητὴν τοῦ παντός, τὸν ἄπειρον καὶ αἰώνιον κυρίαρχον, με ἀπεριόριστον δύναμιν, καὶ κατὰ τρόπον πάνσοφον, πανάγιον, δίκαιον καὶ πανάγαθον, κυβερνῶντα τὴν παμμεγέθη αὐτοῦ βασιλείαν. Βλέπω δὲ καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πλάστας ἐμοῦ καὶ διατηρητῆς, ὁ ἀκάματος εὐεργέτης μου, πρὸς ὃν ὀφείλω πᾶν ὅ,τι ἀπολαμβάνω. Ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτὸς ῥίψῃ τὰ βλέμματά του πρὸς ἐμέ, τί βλέπει; Βλέπει φθαρτὸν σκώληκα τῆς γῆς, χθεσινὸν ἀκόμη, ὅστις ἀλαζονικῶς τολμᾷ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὰς πράξεις του, νὰ πολυπραγμονῇ διὰ τὴν ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν του, καὶ ν' ἀντιθέτῃ τὸ ἀνόητον αὐτοῦ θέλημα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ τοῦ Θεοῦ του, τὴν ἑαυτοῦ ἄγνοιαν εἰς τὴν θείαν παγγνωσίαν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μωρίαν εἰς τὴν πανσοφίαν τοῦ Ὑψίστου. Ἀφοῦ δ' ἅπαντες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπράξαμεν οὕτω, πῶς νὰ μὴ αισθανώμεθα θλίψιν, κατασχύνην, καὶ τύψιν τοῦ συνειδῶς; διατί νὰ μὴ προσπέσωμεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μετὰ καρδίας συντετριμμένης καὶ πνεύματος τεταπεινωμένου, καὶ νὰ μάθωμεν παρ' Ἐκείνου, ὅστις ἦτο πρῶτος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, νὰ λέγωμεν καὶ ἡμεῖς, «Μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὺν γενέσθω!»

«Καιρὸς τοῦ καθελεῖν, καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομῆσαι.»

ἘΝ ἀπὸ τὰ σοφὰ ἀξιώματα καὶ παραγγέλματα τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ εἶναι καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀποτείνεται εἰς πάντα ἄνθρωπον, καὶ πόλιν, καὶ ἔθνος, ὅχι μόνον κατὰ τὴν λέξιν λαμβανόμενον περὶ καθαιρέσεως καὶ οἰκοδομῆς τῶν ἀπὸ ξύλα καὶ λίθους κατασκευαζομένων, ἀλλὰ καὶ περὶ πάσης ἄλλης ἐπιχειρήσεως, ἥτις μέλλει νὰ γένη με σκοπὸν ἀληθινῆς τινὸς ὠφελείας. Εἶναι καιρὸς νὰ κηρμύνη τις, καὶ καιρὸς νὰ οἰκοδομήσῃ. Καιρὸς νὰ χαλάσῃ, καὶ καιρὸς νὰ ἀνορθώσῃ. «Καιρὸς τοῦ καθελεῖν, καὶ

καιρὸς τοῦ οἰκοδομῆσαι.» Εἰς μὲν τὴν φύσιν, τὰ πάντα ἐν γένει ἄρχονται, ἀκμάζουσιν, καὶ τελευτοῦν ἐν καιρῷ, κατὰ τοὺς ἀμεταβλήτους νόμους τοῦ Πανσόφου Δημιουργοῦ καὶ Νομοθέτου τῶν ἀπάντων. Ἐκαστὸν εἶδος τῶν φυτῶν καὶ δένδρων ἔχει τὸν ἰδιάζοντα καιρὸν τῆς βλαστήσεως, τῆς ἀνθήσεως, καὶ τῆς καρποφορίας του. Ἐκαστὸν τῶν ζώων, ἀγρίων καὶ ἡμέρων, ἐναερίων, χερσαίων, καὶ ἐνῶδρων, ἔχει τὸν προσήκοντα καιρὸν τῆς γεννήσεως, τῆς αὐξήσεως, καὶ τῆς τελευτῆς του. Γνωρίζει ὁ ἥλιος τὸν καιρὸν τῆς δύσεως καὶ τῆς ἀνατολῆς του. Γνωρίζει ἡ σελήνη τοὺς καιροὺς τῶν διαφόρων τῆς φάσεων. Τὰ πάντα εἰς τὴν φύσιν ἔχουσι τὸν καιρὸν αὐτῶν τεταγμένον με σκοπὸν κοινῆς ὠφελείας καὶ συντηρήσεως τοῦ παντός. Ἀλλ' εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἢ γινώσκει τῶν καιρῶν εἶναι ἔργον τῆς φρονήσεως. Ἡ πείρα μᾶς διδάσκει, τὸ αἰσθημα τῆς χρείας μᾶς διεγείρει, ἡ δὲ φρόνησις ὀδηγοῦσα καλῶς τὰς δυνάμεις μας ἐκτελεῖ ἐν καιρῷ τὰ δέοντα, καθαιροῦσα μὲν τὰ ἄχρηστα καὶ ἐπιβλαβῆ, οἰκοδομοῦσα δὲ τὰ χρήσιμα καὶ ἐπωφελῆ· διότι ὁ Θεὸς, πλάσας τὸν ἀνθρωπον λογικῶν, ἄφησεν αὐτὸν εἰς τὴν χεῖρα τῆς βουλῆς του· «Ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν χειρὶ διαβουλίου αὐτοῦ,» κατὰ τὸν Ἐκκλησι. τὸν ἄφησεν ὅμως με εὐθύνην πάντοτε νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἐκλογῆς τῶν πράξεων, καὶ τῆς χρήσεως τῶν δυνάμεών του· με συνθήκην ἀπαράτρεπτον νὰ εὐτυγῇ μὲν εἰς τὰς ἐνεργείας του ὅταν πράττῃ ἐν καιρῷ, νὰ δυστυγῇ δὲ, ὅταν ἀφίνη τὸν καιρὸν τοῦ πράξει νὰ παρέρχεται. Εἰς τὴν συνθήκην ταύτην ὑπάγονται χωρὶς ἐξαιρέσειν καὶ ἰδιώται, καὶ στρατηγοὶ, καὶ πολιτικοί, καὶ ἡγεμόνες, καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη ὁλόκληρα. Τὸν καιρὸν παρατρεῖ ὁ ἐπιμελής γεωργὸς εἰς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας του. Τὸν καιρὸν ὁ προβλεπτικός ἔμπορος, εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του. Τὸν καιρὸν ὁ ἄγρυπνος στρατηγός, εἰς τὰς στρατηγικὰς του πράξεις. Τὸν καιρὸν ὁ βαθύνοστος πολιτικός, εἰς τὰς πολιτικὰς διατάξεις του. Δικαίως ὁ ῥήτωρ τῶν Ἀθηναίων ἀπέδιδε τὴν μὲν τοῦ βασιλείως τῶν Μακεδόνων αὐξήσιν εἰς τὴν ἐπιμελείαν τῶν καιρῶν, τὰς δὲ τῶν Ἀθηναίων συμφορὰς, εἰς τὴν ἀμελείαν τῶν καιρῶν. «Νυνὶ δὲ τὸ μὲν παρὸν αἰεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματ' οἰόμενοι σῆσειν καλῶς, κυζήσαμεν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον ἡμεῖς, καὶ κατεστήσαμεν τηλικούτων, ἡλικίος οὐδέεις πω βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας.—Οὐ δὲ θαυμαστόν ἐστιν εἰ στρατευόμενος καὶ πονῶν ἐκεῖνος αὐτὸς, καὶ παρὸν ἐφ' ἅπασιν, καὶ μηδένα καιρὸν, μὴδ' ὄραν παραλείπων, ἡμῶν μελλόντων καὶ ψηφιοζομένων καὶ πνιθανομένων περιγίνεται.»

Τὸ παράδειγμα τοῦτο τοῦ σοφοῦ Ἐκκλησιαστοῦ ἀρμόζει, ἀδελφοί μου, νὰ ἐπαναλέγεται εἰς ἡμᾶς ἐξαίρετως τὴν σήμερον, καὶ ὅλοι νὰ ἀκολουθῶμεν αὐτὸ κατὰ τὴν θέσιν τοῦ ἑαυτοῦ· διότι εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην, ἐὰν αισθανώμεθα τὴν τῆς αὐτοῦ ἀνάγκην, τοῦ νὰ καθαιρῶμεν καὶ νὰ οἰκοδομῶμεν. «Καιρὸς τοῦ καθελεῖν, καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομῆσαι.»